

A vintage train station platform with a green train, ornate clock posts, and suitcases in the foreground. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The platform is paved with light-colored tiles, and the train is parked on tracks to the left. The sky is a clear, bright blue with a few wispy clouds. The overall atmosphere is nostalgic and serene.

INA VAN DER BEEK

*Enkele reis
Harmelen*

STREEKROMAN

ENKELE REIS HARMELEN

Ina van der Beek

Enkele reis Harmelen

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401908894
ISBN e-book 9789401908900
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
Oorspronkelijke uitgave © 2001 VCL-serie
Omslagontwerp Artgen, Breda

Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK 1

Met het boeket bloemen in de ene hand, rommelt Marga met de andere hand in haar tas. Ah, daar heeft ze de sleutel van haar brievenbus. Ze klemt de bloemen even onder haar arm, opent het postkastje en haalt er een stapeltje enveloppen uit. Ze sluit de brievenbus weer en loopt langzaam naar de lift. Pas als ze boven in haar appartement is, een lampje heeft aangeknipt, haar schoenen heeft uitgeschopt en de bloemen op tafel heeft gelegd, kijkt ze naar de enveloppen in haar hand.

Een paar late kerstwensen, een rekening en een reclamedrukwerkje. Dan houdt ze de laatste envelop in haar hand. Ze kijkt naar het handschrift: tóch nog...

Al vierenveertig jaar komt er elk jaar een kerstkaart, geschreven in ditzelfde handschrift, en ook al vierenveertig jaar kijkt ze er snel even naar en gooit de kaart dan weg. Nooit heeft ze een reactie gegeven in welke vorm dan ook. Toch bleven de kerstkaarten komen, elk jaar weer. Altijd ruim op tijd voor de feestdagen. Daarom had ze dit jaar gedacht dat er eindelijk een eind aan gekomen was, maar nee, nu, op vrijdag de negenentwintigste december, lag toch weer een kaart met dat handschrift in haar brievenbus. Maar er is deze keer nóg iets anders dan de voorgaande jaren. Altijd was het een heel eenvoudige kaart: een molen in de sneeuw, kindertjes op het ijs. Een kaart zonder envelop, echt zo'n simpel ding van twaalf in een plastic zakje voor een euro. Nu is het een envelop, het lijkt meer een brief dan een kerstkaart...

Zonder hem open te maken, gooit ze hem in de prullenbak in de hoek van haar kamer. Ze wil er niet in kijken, zeker vandaag heeft ze daar geen behoefte aan. Vandaag was haar laatste werkdag want volgende week, op 2 januari, wordt ze vijfenzestig.

Ze gaat naar de kast en schenkt een glas rode port in. Met het glas in de hand laat ze zich op een stoel zakken. Ze neemt een grote slok en nog één. Dan zet ze het glas op tafel en leunt achterover, de ogen gesloten. Voorbij! Haar leven als werkende vrouw is voorbij, ze is nu echt een bejaarde, een vrouw aan de zijlijn. Wat in vredesnaam moet ze doen met de dagen, de jaren die voor haar liggen?

Vanavond, na het werk in de modezaak waar ze ruim twintig jaar heeft gewerkt als eerste verkoopster – of cheffin, zoals ze het zelf liever noemde – hebben haar werkgevers, Frank en Rebecca, haar mee uit eten genomen. Het was een chic restaurant – ze had ook niet anders verwacht van de eigenaars van een duur damesmodehuis als het hunne. Het was gezellig, Frank had lovende woorden gesproken, Rebecca had haar een envelop met inhoud en een boeket overhandigd. Maar het was wel een afscheid geweest.

Waren ze stilletjes blij dat ze van haar af waren? Vonden ze haar gewoon te oud worden voor het werk? Toen haar leeftijd een halfjaar geleden ter sprake kwam, had ze voorgesteld gewoon door te werken na haar vijfenzestigste. Maar Frank had dat plan direct, heel charmant maar ook heel resoluut, van de hand gewezen.

Nee, financieel was het geen probleem: na de scheiding van Albert, al bijna vijftientwintig jaar geleden, was bepaald dat zij, naast de helft van hun geld en goed, ook recht zou hebben en houden op een gedeelte van zijn pensioen.

Maar wat heb je aan geld als je overgeleverd bent aan jezelf en je eigen sombere gedachten? En dat nu juist vandaag ook nog die envelop in haar brievenbus moest liggen!

Ze drinkt met een paar grote slokken haar glas leeg. Dan staat ze op. Ze aarzelt even, maar pakt dan toch de envelop uit de prullenbak. Eigenlijk wil ze het niet, maar haar nieuwsgierigheid wint het van haar tegenzin. Ze scheurt de envelop open en haalt er een wit velletje papier uit. Langzaam doet ze een stap naar achteren en ze zakt neer op de bank.

Beste Marga,

Hoe is het met je? Ik vind het jammer dat we al die jaren geen contact meer hebben gehad.

Waarschijnlijk had jij daar geen behoefte aan en misschien vind je het moeilijk om nu, na al die jaren, de draad weer op te pakken. Toch wil ik nog een poging doen. Weet je dat het binnenkort vijfenveertig jaar geleden is? Ach ja, natuurlijk weet je dat! Waar blijft de tijd, hè?

Ik spreek Elise nog regelmatig. Ook zij zou het fijn vinden jou weer eens te spreken. Tenslotte kunnen alleen mensen die dit zelf hebben meegemaakt, echt begrijpen hoe het was.

Zullen we eens afspreken? Ik weet niet hoe jouw gezondheid of omstandigheden zijn, maar ik zou het prettig vinden als je hiernaartoe zou kunnen komen. Autoritten zijn niet zo gemakkelijk voor me.

Ik hoop snel van je te horen. Misschien kunnen we op de datum zelf afspreken? Dat zou heel bijzonder zijn, vijfenveertig jaar na dato, wij drieën weer bij elkaar.

Hartelijke groeten, Joke

Het papier dwarrelt naar de grond en Marga zakt achterover, de ogen gesloten. *Dat zou heel bijzonder zijn, wij drieën na vijfenveertig jaar weer bij elkaar...* Ze weet niet wat ze zegt, die Joke! Ze heeft geen idee, nog steeds geen idee, wat er echt gebeurd is op die mistige maandagmorgen in januari. Als ze het wel wist, zouden er ook geen kerstkaarten gekomen zijn, vierenveertig jaar lang. Zelfs na haar scheiding en verhuizing waren ze blijven komen, onvoorstelbaar! Hoe had ze haar steeds weten te vinden. En Elise? Elise wil haar beslist nooit meer zien! Joke vergist zich vreselijk!

Lang blijft Marga zo zitten, maar uiteindelijk staat ze op. Ze doet het lampje uit en gaat naar haar slaapkamer. Het dure boeket ligt vergeten op tafel.

Na een vrijwel slapeloze nacht staat ze zaterdagochtend toch pas laat op. Om kwart over tien heeft ze genoeg moed verzameld om het dekbed naar achteren te slaan en uit bed te stappen. Wat zou ze ook vroeger op doen? De dag zal, net als alle andere dagen de rest van haar leven, lang genoeg duren.

Ze smeert in de keuken een boterham met jam, zet thee en neemt het bordje en het theeglas mee naar de kamer. Het eerste wat haar opvalt, is de wat verlepte bos bloemen. Ach ja, die bloemen... Of ze nu al verwelken of over een week, wat maakt het uit?

Dan gaat haar blik naar het vel papier op de grond. Ze trapt erop voor ze aan tafel gaat zitten met haar ontbijt. Alsof dat helpt.

Ze heeft net de eerste hap van haar boterham genomen als de telefoon gaat. ‘Goedemorgen ma, met Astrid. Ik wilde eens even horen hoe het gisteren was? En eh... hoe het nu is. Beetje raar gevoel, zeker?’

Ach, dat is toch lief van haar schoondochter. Haar zoon Erik zou zoiets nooit vragen.

‘Het was leuk, hoor. Frank en Rebecca hebben me na sluitingstijd mee uit eten genomen. En vanochtend heb ik lekker uitgeslapen. Daar heb ik voortaan de tijd voor, hè?’ Het klinkt bitter, ze hoort het zelf.

Astrid hoort het beslist ook. Het blijft even stil en dan zegt ze: ‘Erik en ik vroegen ons af of je zin hebt om hier oud en nieuw te komen vieren.’

‘Ik weet het niet... Je weet dat ik niet zo van die dagen houd. Ik ga net zo lief op tijd naar bed zo’n avond.’

‘Kom dan morgen overdag hiernaartoe. De kinderen vinden het ook leuk om hun oma weer eens te zien.’

‘Dat zou ik kunnen doen. Ergens in de middag?’

‘Kom maar lekker vroeg. Het is een flink stuk rijden en je wilt weer voor het donker naar huis, denk ik? Anders is het de moeite niet. Elf uur?’

‘Goed, tot morgen dan.’ Als ze de telefoon heeft neergelegd, voelt Marga zich wat minder somber.

Na het ontbijt pakt ze de bloemen op en zet ze toch maar in het water. Ze ziet wel of het nog wat wordt. Dan pakt ze de brief van de grond. Even twijfelt ze, dan scheurt ze hem resoluut in stukken en gooit de snippers in de vuilnisbak. Weg met die herinneringen!

De volgende ochtend stapt ze om tien uur in haar auto. Ze heeft opnieuw een slechte nacht achter de rug. Ach, kon ze haar herinneringen maar net als een brief doorscheuren en in de prullenbak gooien!

Maar kom, vandaag wil ze haar gedachten op het gezin van haar zoon concentreren. Zo dikwijls ziet ze haar kleinkinderen niet; ze verheugt zich op deze dag. Morgen gaat ze wel denken over de rest van haar leven, haar leven achter de geraniums. Haar leven met de herinnering aan...

Ze trapt het gaspedaal wat dieper in, wég met die gedachten!

Om tien over elf stapt ze uit de auto en ze loopt het pad op naar de voordeur van het huis van haar zoon en schoondochter. Voor ze haar hand kan uitsteken naar de bel, gaat de deur al wijd open. ‘Oma!’ Rosalie slaat met zoveel kracht haar armen om Marga heen, dat ze ervan wankelt.

‘Nou, nou, rustig aan, ik val bijna om!’ Maar Marga lacht erbij en knuffelt haar kleindochter uitgebreid. Wat is het toch een heerlijk, spontaan kind. Precies haar moeder.

Daar is Astrid ook al. ‘Ha ma, fijn dat je er bent. Vlotte reis gehad? Gelukkig niet glad, hè? Dat kan weleens anders zijn in deze tijd van het jaar. Zo, geef maar hier die jas.’ Ze pakt Marga’s jas aan en hangt hem op. ‘Roos, ga eens tegen papa zeggen dat oma er is. Hij zit op zijn kantoor.’ Al prattend gaat ze Marga voor naar de grote woonkamer. Nick, de twaalfjarige kleinzoon, hangt onderuitgezakt op de bank, een computerspelletje in de hand.

‘Dag, Nick,’ zegt Marga.

Hij kijkt nauwelijks op. ‘Hoi, oma.’

‘Nick!’ zegt Astrid.

Langzaam legt hij het spelletje naast zich neer en staat op,

en plichtmatig geeft hij Marga een kus op de wang. ‘Hallo oma, hoe gaat het ermee?’

‘Goed hoor, en met jou?’

‘Ook goed.’ Hij zit alweer op de bank en verdiept zich opnieuw in zijn spelletje.

Dan komt Erik de kamer binnen. Op dezelfde ongeïnteresseerde toon als zo-even zijn zoon zegt hij: ‘Hallo ma, alles goed?’

‘Ja hoor,’ antwoordt ze opnieuw.

Nee, het gaat helemaal niet goed! Ik heb geen baan meer, geen levensdoel, en het is weer bijna 8 januari. En dan is er ook nog eens die brief...

‘Mooi!’ Erik gaat op de bank zitten en pakt een stuk van de krant. ‘Mooi,’ mompelt hij nog eens. ‘Tja... Druk op de weg? O kijk, daar komt de koffie.’ Het lijkt of hij opgelucht ademhaalt als Astrid met het volle dienblad de kamer binnenkomt. Waarschijnlijk is dat ook zo. Marga en haar zoon hebben elkaar eigenlijk niks te zeggen, bedenkt ze, en dat is toch wel wat verdrietig. Misschien lijken ze gewoon te veel op elkaar: allebei nuchtere mensen.

Albert, de vader van Erik, was ook zo. Die had echt slechts belangstelling voor één persoon, en die persoon was hijzelf. Is het dan vreemd dat hun enige kind ook zo is? Erik is gewoon erfelijk belast, van twee kanten.

Terwijl Marga langzaam van haar hete koffie nipt en verstrooid luistert naar het gezellige gebabbel van Astrid en Rosalie, kijkt ze naar haar kleinzoon. Ook Nick heeft weer datzelfde karakter, dat is nu al duidelijk. Maar Rosalie... Ach, die kleine schat lijkt precies op haar moeder. Het is nog altijd een raadsel voor Marga wat de vrolijke, hartelijke Astrid ooit in haar zoon heeft gezien en blijkbaar nog steeds ziet.

‘Ma? Ik vroeg of je van Italiaans eten houdt, een pastaschotel?’

Marga schudt het hoofd. ‘Doe geen moeite. Ik ga voor het donker weer naar huis, om vier uur wil ik rijden.’

‘We drinken zo nog een kopje koffie, daarna borrelen we wat en om goed drie uur eten we. Maar als je liever soep en

een stokbroodje hebt in plaats van pasta, kan dat ook. Zeg het maar.'

'Ik vind alles goed, maakt niet uit.'

'Dan doen we de pasta. Maar vertel nu eens: hoe was het afscheidsetentje? Naar welk restaurant zijn jullie geweest?'

'Ach, het was wel gezellig. We zijn bij De Gouden Leeuw geweest, daar is het altijd goed.'

'En nu?'

'Hoe bedoel je?'

'Heb je plannen, wat ga je doen met al die vrije tijd? Of heb je daar nog niet over nagedacht?'

Marga haalt de schouders op. 'Natuurlijk heb ik daarover nagedacht, maar dat helpt niet veel, hè... Er valt weinig te doen.'

'Nou, volgens mij is er genoeg te doen. Vroeger was je misschien oud met vijfenzestig, maar nu niet meer. Er is zoveel waar je eerder misschien geen tijd voor had. Je kunt lid worden van een sportvereniging, gaan reizen, en er is ook allerlei vrijwilligerswerk. In de bibliotheek misschien, of in een verzorgingshuis... Ach, er is van alles.'

'Dat is allemaal niks voor mij.'

'Misschien moet je eerst eens gewoon lekker uitrusten, wat oude kennissen opzoeken en zo. Er zijn altijd dingen die zijn blijven liggen bij zo'n fulltimebaan, toch?'

Marga knikt maar wat. Oude kennissen, welke oude kennissen... Elise en Joke zeker! Een bitter glimlachje speelt om haar mond, maar ze zegt niks.

Astrid staat op. 'Laten jullie je rapport maar eens aan oma zien, dan haal ik nog een kopje koffie.'

Als Marga tegen vier uur in de gang haar jas heeft dichtgeknoopt, Erik, Astrid en de kinderen gedag heeft gezegd en de voordeur opent, zegt Astrid: 'Wacht, ik doe even een jas aan en loop met je mee naar de auto.'

'Dat is niet nodig, het is koud, ik...'

Maar Astrid heeft al een jack van de kapstok gegrist en loopt met haar schoonmoeder mee naar buiten. 'Nee, Rosa-

lie, jij blijft hier, ik kom zo terug!’

Als Marga het portier heeft geopend en instapt, zegt Astrid: ‘Ma...’

‘Ja?’ Ze doet de autogordel om en kijkt haar schoondochter aan.

‘Wil je echt niet blijven tot morgen?’

‘Nee, ik ga liever naar huis.’

‘Gaat het wel goed met je? Ik vond je zo... Zo stil, een beetje down, klopt dat? Vind je het moeilijk dat je geen werk meer hebt?’

Marga steekt de sleutel in het contact en kijkt recht voor zich uit. ‘Och, dat valt wel mee, hoor. Het zal even wennen zijn, dat wel, natuurlijk.’

‘Kom eens wat vaker hiernaartoe en blijf dan slapen. Ik vind het echt gezellig en de kinderen ook, ze zien je veel te weinig!’

Even glimlacht Marga en ze kijkt Astrid aan. ‘Dat is lief van je, maar ik kijk wel. Nou, tot ziens, hè?’ Dan start ze de auto, steekt haar hand op en rijdt weg.

Astrid kijkt de auto na. Ze schudt bijna onzichtbaar het hoofd en loopt dan weer naar de voordeur. Brr, het is koud!

‘Wat had ma?’ vraagt Erik als ze de kamer weer in komt.

‘Niks, hoezo?’

‘Jullie stonden nog zo te praten buiten.’

‘Misschien was het aardig geweest als jij even met haar mee was gelopen. Je hebt vandaag nauwelijks een woord met haar gewisseld, Erik.’ Ze wil het niet verwijtend laten klinken, maar zo komt het toch over.

‘Wat een onzin! Mijn moeder en ik zijn geen van beiden van die praters, dat weet je.’

Astrid geeft geen antwoord. Ze wil hier nu niet over discussiëren, zeker niet waar de kinderen bij zijn. Er valt trouwens weinig over te zeggen – Erik ziet die dingen nou eenmaal heel anders dan zij.

Als Marga de parkeerplaats voor het flatgebouw oprijdt, is het al donker. In de auto is het tijdens de rit lekker warm ge-

worden, en ze rilt als ze uitstapt en naar haar appartement loopt.

Binnengekomen doet ze gauw de lampen aan en draait de verwarming wat hoger. Schoenen uit, pantoffels aan, heerlijk! Wat nu? Ze kijkt op de klok: nog geen halfzes. Ze heeft al gegeten, dus een lange avond gaapt haar aan.

Kom op, geen gezeur! Ze zet een kop koffie en pakt een boek. Ze moet vooral niet zielig gaan doen. Het is een gewone zondagavond, precies hetzelfde als alle andere zondagavonden – toch?

Maar zo voelt het niet. Alle voorgaande zondagavonden had ze het gevoel: nog even lekker genieten van de rust, morgen weer aan het werk. Ze draaide vaak zondagavond al een wasje zodat ze dat op maandag, haar enige vrije ochtend, kon strijken of opvouwen.

Nu hoeft dat niet, want ze heeft toch de hele week de tijd. De hele week? De hele maand, het hele jaar...

Ze gaat vroeg naar bed, maar ook deze nacht wil de slaap nauwelijks komen. In het donker luistert ze naar het knallen van het vuurwerk. Een nieuw jaar is begonnen.

HOOFDSTUK 2

Joke Reinders gespt haar prothese af en legt hem voorzichtig naast haar stoel. Hè, heerlijk. De laatste tijd is haar kunstbeen haar soms opeens een blok aan het been. Ze grinnikt om die woordspeling, maar het is letterlijk zo. Misschien wordt het tijd voor een bezoekje aan haar arts, moet er weer eens gekeken worden of het beter is om een nieuwe prothese te maken.

Behendig loopt ze met haar krukken naar de keuken en zet het serviesgoed in de vaatwasser. Ze neemt een mandarijntje mee naar de kamer en gaat weer zitten.

Als ze het fruit op heeft, is ook de cd afgelopen die ze aan had staan. Ze kijkt op haar horloge: kwart voor elf, ze moet maar eens naar bed. Ze doet de lichten in de kamer uit, poetst haar tanden, twijfelt even en laat dan toch het bad vollopen. Lekker een warm bad voor ze naar bed gaat, dan slaapt ze goed en het scheelt morgenochtend weer tijd.

Even later geniet ze van het warme water. Ze heeft geen seconde spijt gehad dat ze een bad heeft laten installeren in haar badkamer. Haar zus Rita had haar destijds verschrikt aangekeken. ‘Dat is toch levensgevaarlijk, hoe wil jij in en uit bad komen met anderhalf been?’ Tja, Rita had nooit een blad voor de mond genomen, dus daar had Joke zich niet aan gestoord. Wel vond ze het vervelend als mensen haar niet voor vol aanzagen, zoals Rita op dat moment.

‘Gewoon, op de rand zitten, omdraaien en me in het water laten zakken, met anderhalf been en al.’

‘Sorry, ik ben alleen maar bezorgd...’

‘Lief, maar helemaal niet nodig.’

Als ze lekker warm en loom is geworden, stapt ze voorzichtig uit het bad en droogt ze zich af. Vijf minuutjes later

ligt ze in bed. De wekker staat op halfnegen; ze wil morgen rustig de tijd hebben om te ontbijten voor ze naar de kerk gaat. De laatste zondag van 2006 alweer! Wat zal het komende jaar brengen?

De volgende ochtend stapt ze om goed halftien in haar auto. Ze is graag vroeg bij de kerk. Na de dienst wordt ze aangesproken door haar vriendin Elise. ‘Ga je mee koffiedrinken?’

‘Graag, gezellig!’

Ze rijdt achter de auto van Elise en Ewout aan en parkeert even later langs de stoep bij hun huis.

‘Gaan jullie maar eens lekker zitten, dan zet ik koffie,’ zegt Ewout als ze binnen zijn. Hij verdwijnt naar de keuken en de twee vriendinnen horen hem fluiten terwijl hij met het koffiezetapparaat en de kopjes in de weer is.

‘Al wat van Marga gehoord?’ vraagt Elise nieuwsgierig.

‘Nee, maar dat kan ook bijna niet. Ik heb mijn brief donderdag gepost, dus die kan ze vrijdag op z’n vroegst gekregen hebben. Trouwens, met die kerstdrukke bij de post kan het makkelijk wat langer duren.’

‘Ja, dat is zo. Nou, ik ben heel benieuwd of ze reageert. Misschien had je er niets over mij in moeten zetten, wellicht houdt dat haar tegen.’

‘Zou je denken?’ vraagt Joke.

‘Misschien voelt ze zich toch min of meer schuldig.’

‘Ach, dat is vijfenveertig jaar geleden en voor jou was het eigenlijk een soort opluchting, toch?’

‘Jawel, maar dat weet zij natuurlijk niet.’

‘Nee, daar heb je gelijk in. Nou, we wachten maar af. Ik hoop zo dat ze ons wil ontmoeten. Ik ben echt benieuwd hoe haar leven na die tijd is verlopen. Wij zijn er eigenlijk alleen maar beter van geworden.’

‘Alleen maar beter?’

‘Nou ja, ik mis natuurlijk de helft van mijn been. Toch durf ik te zeggen dat ik er vooral beter van ben geworden.’

Elise kijkt haar vriendin nadenkend aan. ‘Ja, vind je dat echt? Je had daarvoor toch ook een leuke baan? En je zult

toch je dromen hebben gehad over een man en kinderen?’ Ze vraagt het voorzichtig. ‘Sorry. Eigenlijk praten we daar nooit over. Vind je het vervelend dat ik dat vraag?’

Joke schudt het hoofd. ‘Nee, natuurlijk vind ik dat niet erg. Over het ongeluk zelf heb ik heel lang niet kunnen praten, terwijl ik de laatste tijd juist steeds meer die behoefte krijg. Over de gevolgen praat ik bijna nooit omdat het voor mij allemaal zo vanzelfsprekend is. Ik bedoel: zo vanzelfsprekend dat ik gelukkig ben met mijn leven zoals het is. Als ik ongelukkig zou zijn, ja, dan zou ik er waarschijnlijk vaker over praten, maar nu... Kijk, vóór ons ongeluk was ik onderwijzeres op een leuk schooltje. De kinderen vonden me een lieve juf, maar ik voegde niet veel toe aan hun levens. Maar toen ik na mijn revalidatie op de mytylschool ging werken, merkte ik dat ik zoveel meer kon betekenen voor die kinderen, juist omdat ik zelf een handicap heb. Daardoor heb ik zo ontzettend veel liefde van mijn leerlingen ontvangen. En ik vind het nog steeds heerlijk om te doen. Natuurlijk merk ik dat ik geen dertig meer ben, ik ben soms best moe aan het eind van een schooldag, maar ik geniet er vooral nog steeds van. En straks, na mijn pensioen, wil ik me als vrijwilligster aanmelden bij het verpleeghuis. Er zijn zoveel ouderen die nauwelijks bezoek krijgen, daar ligt vast ook weer een taak op me te wachten. En daarom,’ besluit ze, ‘kan ik zeggen dat mijn leven rijker is geworden door het ongeluk, hoe ellendig het toen ook was.’

Elise knikt. ‘Eigenlijk geldt dat ook voor mij. Raar, hè? In eerste instantie leek mijn hele wereld in te storten, maar achteraf is het alleen maar veel beter geworden. Misschien ben ik juist daarom zo benieuwd hoe het verder is gegaan met Marga. We hebben toch een bijzonder stukje van ons leven met elkaar gedeeld.’

‘Hopelijk zullen we dat binnenkort weten.’

Dan gaat de kamerdeur open. ‘Zo, hier is de koffie, mét appeltaart. Wat willen de dames nog meer!’

‘Niks!’ zeggen ze allebei tegelijk.

Eindelijk is het weekend voorbij. Nieuwjaarsdag heeft Marga bijna volledig in bed doorgebracht. Ze was moe en futloos, ze heeft een poos liggen lezen en heeft wat gedoezeld, de slaap ingehaald die ze de afgelopen nachten tekort is gekomen.

En nu is het alweer haar verjaardag. Ze heeft nadrukkelijk aangegeven die niet te vieren dit jaar.

‘Maar mam, u wordt vijfenzestig, een kroonjaar!’ had haar schoondochter gezegd.

‘Daarom juist. Ik nodig jullie binnenkort weleens op een zondag uit, ik heb er nu geen zin in.’ Toch is het een speciale dag vandaag, want of ze het viert of niet, ze is gewoon vijfenzestig jaar. Ze doet wat boodschappen, heeft een was gedraaid en de kamer gestofzuigd. De rest van haar appartement heeft ze zaterdag nog een goede beurt gegeven, dus ze zou niet weten wat ze verder nog kan doen. Om vier uur zit ze met een mok koffie, de zoveelste al vandaag, voor zich uit te staren. Het gewone leven is weer begonnen, voor andere mensen tenminste. Voor haar niet. Hoe meer ze nadenkt over de tijd die voor haar ligt, des te benauwder krijgt ze het.

‘Kom wat vaker,’ heeft Astrid gezegd. Maar ze kan moeilijk drie keer per week naar haar zoon en schoondochter gaan. Tot nog toe kwam ze er hoogstens één keer per twee maanden, dus zeg dat ze dat aantal verdubbelt, dan blijven er nog altijd zo’n negentwintig à dertig dagen per maand over. Vrijwilligerswerk, dat noemde Astrid ook. Maar ze zou niet weten wat. Ze is nou eenmaal niet een type dat oude, hulpbehoevende mensen soep gaat voeren. Het idee alleen al!

Hoe moet ze in vredesnaam al die tijd gaan invullen? Moet ze hier op de bank blijven zitten tot ze zelf tachtig is? Tot ze zelf hulpbehoevend zal zijn misschien? Trouwens, wie zal er dan voor haar zorgen? Stel dat iedereen denkt zoals zijzelf: dat is niks voor mij...

Ze schudt ongeduldig het hoofd. Kom, ze gaat nog vlug even naar de bibliotheek, dat kan nog net voor sluitingstijd.

Een paar goede, spannende boeken, dat is wat ze nodig heeft!

Ze pakt haar tas, controleert of het pasje erin zit en even later rijdt ze naar de bibliotheek.

Als ze met twee nieuwe boeken in haar hand staat te wachten om ze te laten registreren, valt haar oog opeens op een affiche: *Op 8 januari 2007 is het precies vijfenveertig jaar geleden dat de grootste treinramp uit de Nederlandse geschiedenis plaatsvond...*

Ze staat stokstijf stil.

‘Mevrouw? U wilt deze boeken meenemen?’

‘Eh... ja.’ Ze overhandigt haar pasje aan de bibliotheek-medewerkster.

‘Alstublieft. En een prettige dag verder.’

‘Dank u, insgelijks.’

Met de boeken nog in haar handen loopt ze naar buiten. Pas dan komt ze tot zichzelf en bergt de boeken in haar tas. Maar als ze de auto start, merkt ze dat haar handen nog trillen.

Wat is er toch aan de hand de laatste dagen! Steeds en overal wordt ze geconfronteerd met die dag uit haar verleden, die ze gewoon wil vergeten. Dat is haar al vijfenveertig jaar gelukt, het moet haar ook nu lukken! Resoluut rijdt ze het parkeerterrein af, richting huis.

’s Avonds bellen Erik en Astrid. ‘Zullen we toch niet even komen, alleen een kopje koffie drinken?’ probeert Astrid.

‘Echt liever niet, ik voel me niet zo fit.’

Nu zit ze op de bank met een van de boeken op schoot, maar ze kan zich niet concentreren. Ze neemt een flink glas port. Ziezo, weg dat boek, ze neemt een paar slokken en gaat naar bed. Slapen wil ze. Als je slaapt, gaat de tijd vanzelf voorbij en hoef je niet te denken.

Ach, de port helpt haar niet. Met open ogen staart ze in het donker van de nacht. Wat ze ook probeert, de slaap komt niet. In plaats daarvan komen de herinneringen, sterker dan ooit tevoren. Ze laten zich niet langer verdringen.

Enkele reis Harmelen

INA VAN DER BEEK

Begin januari 1962 vindt in Harmelen een ernstig treinongeluk plaats. Drie jonge vrouwen, die bij deze grootste treinramp uit de Nederlandse spoorgeschiedenis gewond zijn geraakt, leren elkaar kennen in het ziekenhuis. Joke, een onderwijzeres die net twee ongelukkige liefdes achter de rug heeft, moet leren leven met haar beenamputatie. Elises gezicht is ernstig gehavend, reden voor haar verloofde om de relatie te verbreken. Marga's verwondingen vallen mee, maar geen van de drie is zo eenzaam als zij.

ISBN 9789401908894 NUR 344

Ina van der Beek (1953) woont met haar man in Harmelen. Vanaf het moment dat ze het alfabet leerde, was ze bezig met lezen en schrijven. In 1998 werd de eerste van drie gedichtenbundels uitgegeven, daarna volgden de romans.